

200702551/1.

Datum uitspraak: 29 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34046 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 maart 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op 15 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

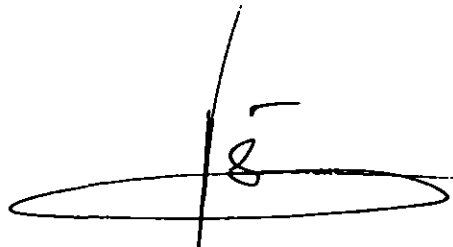
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 mei 2007

154.

Verzonden: **29 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/34046

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Soedanese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. E. van den Hombergh,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D. Deckers.

Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 22 december 2006, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 19 juni 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser behoort tot de bevolkingsgroep van de Nuba. Eiser stelt te vrezen voor vervolging door de Sudanese autoriteiten. Vanwege zijn etnische afkomst is hem door de autoriteiten een politieke overtuiging toegedicht. De autoriteiten verdenken eiser van betrokkenheid en het bieden van steun aan de opstandelingen in Zuid-Sudan.

AWB 06/34046

2

3. In beroep heeft eiser aangevoerd dat hem niet kan worden verweten dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de reisroute. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder een onjuist toetsingskader hanteert nu de tegenwerping van artikel 31, tweede lid onder f, van de Vw 2000 onredelijk is en derhalve geen stand kan houden. Tenslotte stelt eiser dat de argumenten van verweerder voor zijn stelling dat de vermoedens die eiser ontleent aan de door hem gestelde feiten onvoldoende realiteitsgehalte bevatten, ondeugdelijk en ondraagkrachtig zijn gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand zijn gekomen.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

5. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

6. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Verweerder stelt dat van de reis vanuit Khartoum naar Nederland in redelijkheid verondersteld mag worden dat deze met documenten te staven zouden zijn. De verklaring van eiser dat hij zijn reisdocumenten heeft afgegeven aan zijn reisagent wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen nu eiser heeft verklaard zijn documenten te hebben afgestaan aan zijn reisagent na de controle in Nederland. Nu eiser op dat moment reeds in Nederland was, alwaar de bescherming van de Nederlandse autoriteiten kon worden ingeroepen, is deze omstandigheid aan eiser toe te rekenen, aldus verweerder. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Verweerder heeft hiertoe onder meer overwogen dat van eiser verwacht had mogen worden dat hij informatie kon verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de luchtvaartmaatschappijen waarmee eiser is gevlogen, evenals de plaats en het land waar hij is overgestapt op een ander vliegtuig. Dit geldt temeer nu aan boord van het eerste toestel Arabisch werd gesproken en eiser de Arabische taal in woord en geschrift machtig is.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

AWB 06/34046

3

8. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

9. Eiser heeft in zijn beroepschrift en ter zitting aangevoerd dat verweerder het verkeerde toetsingskader heeft gebruikt, nu door verweerder zelf is aangegeven dat niet getwijfeld wordt aan de feiten zoals die door eiser aan zijn asielrelaas ten grondslag zijn gelegd. Verweerder zou dienen te bekijken of eiser op alle vragen zo volledig mogelijk antwoord heeft gegeven, het relaas op hoofdlijnen consistent is en niet-onaannemelijk en tot slot strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Eiser is van mening dat hij op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord en zijn relaas op hoofdlijnen consistent is en strookt met wat over de algemene situatie in Sudan bekend is.

10. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (JV 2006/47) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

11. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een asielrelaas waarvan een positieve overtuigingskracht uitgaat. Hiertoe heeft verweerder aangevoerd dat de vermoedens die eiser ontleent aan de door hem gepresenteerde feiten onvoldoende realiteitsgehalte bevatten om positieve overtuigingskracht aan het gehele relaas van eiser te verlenen. Verweerder stelt zich namelijk op het standpunt dat niet is gebleken van bijzondere negatieve aandacht van de Sudanese autoriteiten voor eiser persoonlijk vanwege zijn individuele politieke of godsdienstige overtuiging of activiteiten. Ter zitting geeft verweerder aan dat de vermoedens van eiser niet realistisch zijn nu sprake is van een algemene actie van de Sudanese autoriteiten. Dit blijkt tevens uit de door de gemachtigde van eiser overgelegde pleitnota waarin wordt gesteld dat: "het woongebied van de familie van eiser onder controle staat van de Sudanese autoriteiten. Ieder die daar woont, werd min of meer per definitie verdacht van steun aan de Sudanese rebellen." Voorts heeft verweerder hierbij in aanmerking genomen dat eiser heeft verklaard nimmer lid te zijn geweest van- en nimmer activiteiten te hebben verricht voor een politieke partij of organisatie. Evenmin heeft eiser een vooraanstaande positie ingenomen in de Al-Kawmi, een organisatie voor alle Nuba, onder de paraplu van het Volksleger voor de bevrijding van Zuid-Sudan. Ondanks dat eiser heeft verklaard sympathisant te zijn van deze organisatie heeft hij geen noemenswaardige activiteiten uitgevoerd. Voor zover eiser opstandelingen geholpen zou hebben met onderdak en voeding, betreft dit slechts marginale activiteiten die bovendien, naar eigen zegge van eiser, niet bekend waren bij de Sudanese autoriteiten, aldus verweerder. Evenmin bestaat er vanuit overheidswege een bijzondere negatieve aandacht voor eiser persoonlijk, ondanks het feit dat eiser twee maal in detentie heeft gezeten. Eiser is beide keren slechts een korte periode gedetineerd geweest, nimmer officieel in staat van beschuldiging gesteld en bovendien twee maal op gemakkelijke wijze vrijgelaten. Voorts heeft eiser geen meldplicht opgelegd gekregen. Dat eiser bij zijn vrijlating twee maal is geholpen door een kolonel maakt dit niet anders. Ook de omstandigheid dat eiser besloot

AWB 06/34046

4

onder te duiken in een zeer onherbergzaam gebied dat de soldaten niet kenden, leidt niet tot een ander oordeel. Immers, de omstandigheid dat eiser ruim een jaar in dit gebied in de nabijheid van zijn dorp heeft verbleven waar hij regelmatig bezocht werd door zijn moeder en oom, terwijl hijzelf bovendien regelmatig naar huis ging, duidt evenmin op een bijzondere negatieve aandacht van de autoriteiten, volgens verweerder.

12. Evenmin is gebleken van negatieve aandacht van de autoriteiten voor eiser vanwege zijn etnische afkomst als Nuba en de daaruit volgende toedichting van een politieke overtuiging, aldus verweerder. Hierbij wordt door verweerder verwezen naar hetgeen vermeld staat in het algemene ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2005:

"Vanwege de intensieve controle op de bevolking (via onder andere wijkcomités, informanten en postcensuur) is het circuit van activisten/andersdenkenden bekend bij de veiligheidsdiensten. Deze personen worden dan ook regelmatig opgepakt en ondervraagd. Personen die zich niet profileren zullen in de meeste gevallen niet door de veiligheidsdiensten lastiggevallen worden. Het is ook mogelijk dat de veiligheidsdiensten personen oppakken op verdenking van onwettige politieke of religieuze activiteiten. Verdachte personen kunnen te maken krijgen met ruwe ondervragingen, (korte) detentie en/of meldplicht. Als na ondervraging echter blijkt dat het niet om politieke of religieuze tegenstanders van de regering gaat, ondervinden betrokkenen verder geen ernstige problemen van de zijde van de veiligheidsdiensten." Uit bovenstaande informatie blijkt niet van bijzondere aandacht van de Sudanese autoriteiten voor etnische afkomst in het algemeen dan wel voor Nuba in het bijzonder, aldus verweerder.

13. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande –in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielaanvraag van eiser ongeloofwaardig te achten.

14. Met betrekking tot artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) wijst eiser ter zitting op een passage uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van Sudan van mei 2006 waaruit blijkt dat er in Noord-Sudan een identificatieplicht is en men formeel in het bezit dient te zijn van een identiteitskaart; reizigers die geen identiteitskaart kunnen tonen, riskeren arrestatie. Voorts blijkt uit dit ambtsbericht dat er nog steeds controleposten zijn en wordt vermeld dat een lang verblijf in het buitenland als verdacht wordt beschouwd door de Sudanese autoriteiten. Gelet op vorenstaande stelt eiser problemen te verwachten bij terugkeer naar Sudan.

15. Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat hetgeen nu door eiser wordt aangevoerd met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, eerder aangevoerd had moeten worden gelet op het feit dat het ambtsbericht dateert van vóór het bestreden besluit.

16. De rechtbank kan verweerder volgen in zijn standpunt. Gesteld noch gebleken is waarom dit niet eerder naar voren is gebracht. Gelet op bovenstaande komt eiser derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

17. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

18. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

AWB 06/34046

5

19. Het beroep is derhalve ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/34046

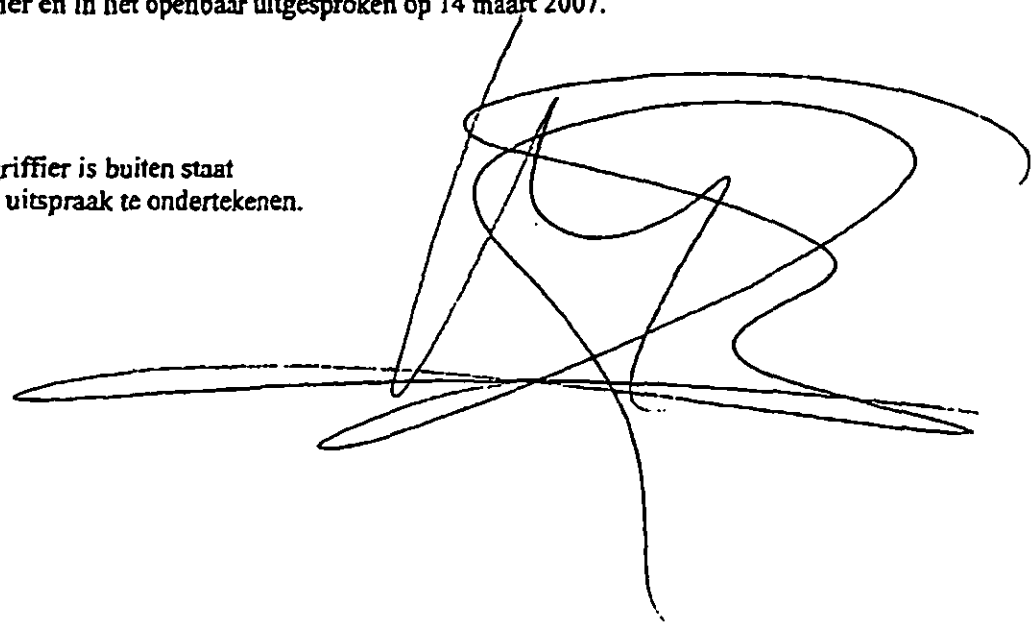
6

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. E.G.M. Seelen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 14 maart 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

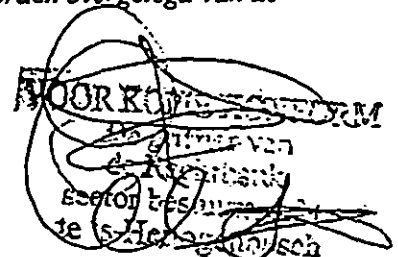

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

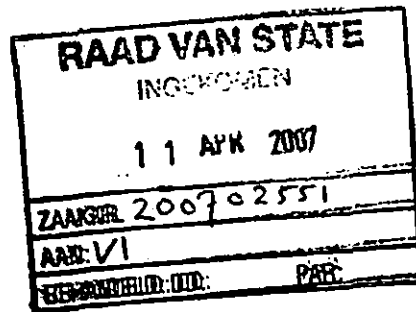
De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 15 MAART 2007

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

I

mw. mr. R.P. van Empel-Bauman

mw. mr. I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw. mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mw. E. Hendriks
mw. R. Hooghuis

secretariaat

PER TELEFAX 070-3651380Raad van State Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v. Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 10 april 2007

Grievens hoger beroepinzake / IND Den Bosch GCPV
betreft 0304.28.0317 / hoger beroep
ons kenmerk 00003671/EV/IK

Edelachtbaar College,

Eiser, meneer geboren op en van Soedanese nationaliteit, woonachtig aan de Parklaan 4 in Dokkum en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. I.M. van Kuilenburg van Gelijk Advocaten, *kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151, Postbus 1138, 5200 BD Den Bosch, dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij niet beschikken over een rekening courant ik verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Bosch van 15 maart 2007 (AWB 06/34046 /) waarin deze het beroep van eiser ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Eiser is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr.

5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepsschrift leent zich volgens eiser derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

De aangevallen uitspraak

Inzake het verzoek om toelating als vluchteling

Inzake het verzoek om toelating wegens een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank zich, in rechtsoverweging 13, op het standpunt gesteld dat

'Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met voorgaande- in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas ongeloofwaardig te achten.'

Eiser kan zich hiermee niet verenigen. Hij wijst er op dat de feiten van zijn asielrelaas niet ter discussie staan. Het gaat puur om de vraag of deze feiten de conclusie kunnen rechtvaardigen dat er sprake is van bijzondere negatieve aandacht van de zijde van de Sudanese autoriteiten.

Eiser stelt zich op het standpunt dat er wel degelijk voldoende reden is voor deze conclusie. Zijn persoonlijke situatie, waaronder de moord op zijn vader en de herhaaldelijke detenties waarbij hij werd gemarteld, geeft wel degelijk grond voor het oordeel dat er negatieve aandacht op hem was gericht. Dat hij geruime tijd ondergedoken heeft gezeten alvorens het land te verlaten maakt dit niet anders. Ten onrechte heeft de rechtbank deze persoonlijke situatie onvoldoende afgezet tegen de algemene situatie in het Nuba-gebergte. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat de mensenrechtensituatie van personen van het Nuba-volk slecht is.

- * Op bovenstaande gronden meent eiser, in afwijking van de rechtbank, voldoende aannemelijk te hebben gemaakt dat een verblijfsvergunning bepaalde tijd asiel had moeten worden verleend ex artikel 29 lid 1 onder a en b VW2000.

Inzake het verzoek om een verblijfsvergunning om klemmende redenen van humanitaire aard

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in diens overwegingen niets gezegd over de beoordeling van het beroep op het traumatabeleid. Zoals eerder gezegd, eiser is meermalen mishandeld en gemarteld door de autoriteiten van Sudan. Het enkele feit dat eiser na deze martelingen nog geruime tijd in Sudan is gebleven is, gezien de ernst van het aangedane leed, niet doorslaggevend.

De reden voor afwijzing op dit punt dient door de rechtbank, anders dan de beoordeling op basis van de a- en de b-grond, volledig getoetst te worden. Dit is niet gebeurd.

Op bovenstaande gronden meent eiser, in afwijking van de rechtbank, voldoende aannemelijk te hebben gemaakt dat een verblijfsvergunning bepaalde tijd asiel had moeten worden verleend ex artikel 29 lid 1 onder c VV2000.

Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens eiser in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent eiser dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt eiser uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat eiser als vluchteling dient te worden toegelaten, althans hem een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,
Namens mr. E. van den Hombergh

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
* bepaaldelijk gevolmachtigde